

'El Mundo' no prepara edicions a València o Barcelona

“Ara volem ser els número u”

De tots els diaris apareguts els últims mesos a Madrid i Barcelona només *El Mundo* pot considerar-se un èxit. El creixement constant dels seus lectors ha anat acompanyat de la polèmica política que provoquen les seues informacions.

El rotatiu de Pedro Jota Ramírez s'ha guanyat un lloc en el mercat a base de practicar un periodisme radical que es dibuixa, cada dia, en una portada distinta a la dels altres rotatius. Nascut com una aventura d'un grup de professionals despatxats de *Diario 16*, a *El Mundo* li ha arribat la consolidació definitiva fa unes setmanes quan el diari italià *Il Corriere della Sera*, del grup Rizzoli, ha decidit subscriure una importantíssima ampliació de capital del diari madrileny. Si hi havia algun possible problema financer en l'horitzó, aquest s'ha esvaït definitivament.

—Aquesta gran entrada de diners deu alterar la visió del projecte que tenien fins ara...

—Evidentment. Ara crec que ja podem plantejar-nos obertament l'objectiu a què qualsevol mitjà aspira per definició: ser els número u. *El Mundo* ara pot ser el primer diari en un període raonable de temps.

—¿En quant de temps?

—Tenim recent signat l'acord amb *Il Corriere*. Seria molt precipitat anar anunciant passos. De moment només podem dir que dedicarem una bona part dels últims mesos de l'any a definir què farem i com ho farem. Aquest ha de ser un treball ben fet si volem arribar a dalt de tot.

—¿Aquest intent de ser els número u pot deixar aparcat l'estil característic del diari, la seua agressivitat?

—Si estem ací és perquè hem fet el diari que hem fet. Això no ho podem perdre de vista. El nostre actiu principal és que li hem demostrat al lector que *El Mundo* no mercedeja la informació. En aquesta casa ni es compren ni es venen les notícies. A canvi de res. Per a nosaltres el dret del lector a la informació és un dret absolutament prioritari. I això no canviarà.

—Vostès van destapar l'afer Juan Guerra

—No. Abans que nosaltres van publicar coses *Época* i *ABC*. Però sí que és cert que nosaltres vam córrer amb una part molt important de l'afer perquè fórem els que més a fons ens hi vam dedicar. Hi hagué moments que teníem set periodistes seguint la pista.

—Volia dir que amb el seu tractament del cas Guerra van aconseguir un enfrontament amb el govern González que els va afavorir molt la imatge.

—El govern es va posar molt nerviós amb el nostre treball, sí. És clar, les querelles, les declaracions de González, tan dures, contra un mitjà que acabava de nàixer. Tot això va ajudar a consolidar la imatge que el lector tenia del diari. Però també hi va haver moments en què patírem molt. Vam ser molt assetjats, segurament perquè no era el primer tema incòmode que destapàvem. El primer èxit de *El Mundo* va ser descobrir la personalitat de Francisco Paesa, una revelació important en el procés d'aclariment de la trama dels GAL.

—Una altra de les obsessions del diari.

—No és una obsessió. El tema és molt greu. Jo ja he dit alguna altra vegada que el GAL i el Watergate tenen un punt de connexió, que és la manca de respecte de les regles del joc democràtic per part de l'executiu. Dit això em sembla que el GAL és més greu encara que el Watergate. Allà es van limitar a espiar. Ací hi ha morts.

—¿I quin és el seu sentiment quan va a declarar com a testimoni al judici?

—Personalment em sent orgullós d'ajudar la justícia a esclarir un afer tant fosc.

—¿Creu que sense les revelacions periodístiques s'hauria arribat al judici?

—Estic segur que ha estat l'esforç de molts periodistes el que ha portat una miqueta de llum a aquesta trama terro-

rista. I he d'esmentar particularment l'equip de periodistes format bàsicament per Melchor Miralles i Ricardo Arqués que, primer des de *Diario 16* i, quan vam marxar d'aquell diari, des de *El Mundo*, han invertit molt de treball i intel·ligència a desfer l'embolic.

—¿Se sent desassossegat quan l'acusen de fer el joc a ETA, amb aquestes investigacions?

—En absolut. Crec que la denúncia dels GAL ens legitima més que a ningú per denunciar el terrorisme d'ETA. L'afer GAL és massa simple: això no es pot fer, no es pot fer des d'un estat de dret. Els límits del poder han de ser coneguts sempre perquè sinó entrem en un pendent perillós.

—Vostès han tret recentment una edició basca d'*El Mundo*...

—No. *El Mundo* del País Vasco és un diari associat a *El Mundo* però amb una important part de capital basc i un director propi. No és una edició.

—Bé, jo el que volia preguntar-li és si són certs els rumors sobre la preparació de dues edicions, a València i a Barcelona, d'*El Mundo*.

—Hi ha molta gent de València que ens ha demanat que hi férem una edició. És un tema que tenim sobre la taula, que és obert, però haurem d'esperar. Nosaltres aquesta tardor hem de definir els que seran els nostres objectius. I contemplarem totes les opcions.

—¿Barcelona?

—Aquesta edició tampoc té un calendari concret. A mi em faria una especial il·lusió perquè la meua mare és catalana i jo mateix hi vaig viure de xiquet. Però ara em sembla que dedicarem el 91 i el 92 a consolidar l'edició d'Euskadi.

—¿Li espanta el fracàs d'El País, que no ha penetrat fortament ni abocant moltíssims milions?

—És que *El País* ho ha fet malament. A Catalunya no pots aterrar. A nosal-

tres el que ens interessaria seria fer un nou diari, editat per una empresa bàsicament catalana i associat a *El Mundo*. Aquests dies estava acabant de llegir la biografia que Elliot ha fet del comte-duc d'Olivares i l'actitud davant els catalans del comte-duc i de *El País* és la mateixa. Als catalans no us podem portar operacions de fora sense més...

—Si no hi ha edició, tampoc no serà cert el rumor que apunta l'ex-director d'*El Observador*, Alfons Quintà, com a director d'aquesta edició.

—Jo aprecie molt Quintà, això que vaja per davant. A mi m'interessa molt el Quintà de quan era corresponsal d'*El País*, però la veritat és que noestic massa al corrent de les causes del fracàs d'*El Observador*. Ara Quintà ja escriu a *El Mundo* i és bastant factible que vaja vinculant-se a la casa.

—Vostè deu tenir un record agre de l'època en què dirigia *Diario 16* i va publicar un manifest que assegurava que els castellano-parlants estaven discriminats a Catalunya. D'això i de la reacció en contra seua.

—Jo sempre he tingut una posició receptiva davant qualsevol problema d'expressió per a sectors minoritaris. Recorde que els signants del *Manifesto* em van dir, i vaig poder comprovar, que no l'havia volgut publicar cap diari de Barcelona. I això, només, ja era suficient per a mi, per a publicar-lo. En aquell moment és cert també que vaig creure que algunes queixes eren raonables.

Ho he d'explicar des del principi. Per a mi Catalunya era molt important durant l'adolescència. Jo sempre havia entès que hi havia una opressió clara de

la cultura catalana i, en l'època que hi vivia, em sentia content de llegir en català. Espriu encara és un dels meus poetes. Tenia tots els discos de la Nova Cançó, Serrat, Raimon... m'agradava molt Terenci Moix, llegit en català. Ara bé, aquella cultura catalana tan rica tenia al seu favor el fet de ser tolerant, oberta, europea, avançada. Això és el que la feia tan atractiva.

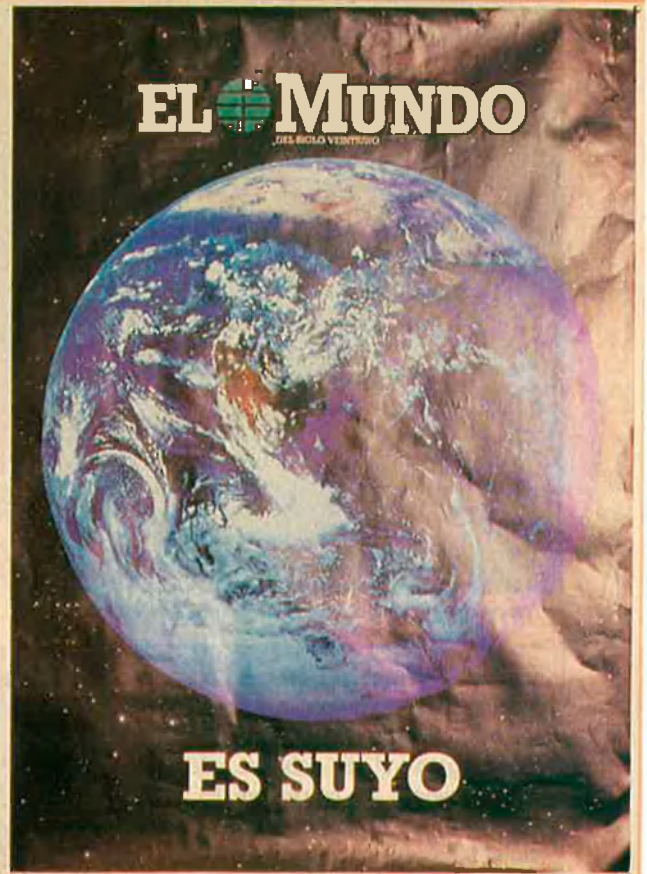
En aquells temps, crec que abans de la polèmica del *Manifiesto*, jo vaig anar a sopar amb Jordi Pujol i va ser fatal. Perquè vam començar a parlar de cultura i ràpidament em vaig adonar que per a ell era més important la llengua que el contingut. Va ser una sensació molt descoratjadora i va influir en aquella decisió meua.

Crec, però, que m'hauria agradat aprofundir en la problemàtica catalana però em sembla que mai no he escrit perquè crec que no tinc els suficients elements de judici.

—*La Crida* va omplir el Camp Nou en rèplica a aquell manifest, *Terra*

Lliure va disparar contra Jiménez Lozano, que immediatament va abandonar Catalunya. ¿El va sorprendre tot això?

—La veritat és que no ho recorde massa bé. Crec recordar que es va cre-

mar publicament el diari en alguns llocs i un article de Carmen Rico-Godoy molt poc afortunat. Sí, segurament l'efecte va ser superior al que jo havia calculat.

—Ara, en canvi, el seu ha estat l'únic diari espanyol a defensar el dret d'autodeterminació de Catalunya.

—A mi tots els nacionalismes m'han

"Anem cap a una redefinició dels conceptes de sobirania".

BEGONA RIBAS

semblat sempre reduccionistes i poc interessants. I si això ho pense del nacionalisme basc o català, que, com a mínim, lluiten per portar el seu país una mica més enllà, imagina't què no pensaré del nacionalisme espanyol. Però aquesta poca afició al nacionalisme no em permet oblidar tot el que està passant a Europa. Anem cap a una redefinició dels conceptes de sobirania, de les relacions entre els pobles i els estats. En aquest context ¿com puc estar jo contra el dret d'autodeterminació i menys si s'expressa a través de les institucions escollides pel poble? Seria absurd.

—Un darrer tema. El seu llibre *El Mundo* en sus manos.

—Això ve de quan Laura Freixas, de Grijalbo, em va dir que pensaven fer una col·lecció de biografies contemporànies i la volien començar amb quatre títols. Mario Conde, Pedro Almodóvar, Juan Antonio Samaranch i un periodista, que volien que fóra jo. La cosa em va semblar tan insensata que la vaig trobar interessant. Però jo no tenia temps de fer el llibre així que ens posarem d'acord perquè l'escrivira una periodista de Telemadrid, Marta Robles, que la considerarem idònia.

En aquestes circumstàncies, però, Lau-

Un periodista guanyador

Diu Pedro Jota que un director ha de ser la representació de la seua redacció, la seua imatge. Potser per això quan entres a la minúscula redacció d'*El Mundo* és més fàcil trobar-te'l assegut al davant de la pantalla d'un dels seus redactors o en el despatx de Manuel Hidalgo, fet amb parets de cristal, que no en el seu despatx oficial. En aquest, tot fa impressió de provisionalitat. Sobre la paret s'ha limitat a enganxar un poster quilomètric sobre la història mundial. Hi ha un paraigua sobre una poltrona, una ràdio que podria ser d'un fill seu i una pila de papers.

A l'hora en punt interromp la conversa i escolta les notícies. No deixa sonar mai el telèfon massa estona però després recupera l'última paraula com si no hagués perdut el fil de la conversa. Somriu sense

massa convicció i mira a la taula quan ha de buscar algun concepte una mica amagat. Repeteix, durant l'entrevista, frases senceres escrites en el llibre (quan et pregunten massa vegades les mateixes coses ja sol passar) però ho fa com si et volgués convèncer. Se li nota una voracitat abrumadora per xuclar i espremer de qualsevol cosa allò que li puga interessar. Mira EL TEMPS mentre contesta les preguntes i, de sobte, s'atura en un article sobre la mort de Marilyn Monroe. "Això és molt bo", diu, sense afegir res més. Al cap d'unes setmanes *El Mundo* publica aquell article. Pedro Jota no deixa perdre cap ocasió i aquest deu ser el secret del seu èxit. Sap que al final sempre queda la possibilitat de guanyar.

Vicent Partal

ra Freixas se'n va a París i la col·lecció no arriba a fer-se. I amb això aconseguisc anar a parar a una altra col·lecció on quede emmarcat entre els llibres dedicats a Ava Gardner i Greta Garbo. Ja pots suposar que m'ha produït unes sensacions molt particulars.

—Home, no son males companyies, precisament.

—No, però, per sort, en el catàleg de la col·lecció també hi ha una biografia de Manuel Noriega. Em fa sentir més acompanyat per l'actualitat. ¿Què vols que et diga?

Vicent Partal